

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยเรื่อง ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ สรุปผลการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า
2. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า
3. สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า
4. วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า
5. สรุปผลการศึกษาค้นคว้า
6. การอภิปรายผล
7. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับนักศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทำให้ได้แนวทางในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์เป็นประโยชน์ต่อนักแนะแนว นักจิตวิทยาและครู อาจารย์ สามารถนำการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้ในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อไป

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. หลังการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักศึกษากลุ่มทดลองมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์สูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม
2. หลังการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักศึกษากลุ่มทดลองมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าก่อนเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 1053507 จิตวิทยาการให้คำปรึกษาเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 2 ห้อง รวม 90 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนรายวิชา 1053507 จิตวิทยาการให้คำปรึกษาเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ห้องละ 45 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการทดลองและเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยติดต่อขออนุญาตและความร่วมมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลต่อคณบดี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ หลังจากนั้นทำการทดลองจนเสร็จสิ้นตามขั้นตอน รวมเวลาทั้งสิ้น 8 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ครั้งนี้ ใช้การทดสอบที่ (t – test) แบบกลุ่มอย่างเป็นอิสระต่อกัน (Independence group) และ แบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependence group)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความฉลาดทางอารมณ์แตกต่างจากนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยนักศึกษาที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษามีความฉลาดทางอารมณ์อยู่ในระดับสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักศึกษาที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความฉลาดทางอารมณ์หลังเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแตกต่างจากก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยหลังการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

จากการศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ พบว่า

1. เมื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม พบว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า ข้อ 1 (ดังตาราง 4)
2. เมื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม พบว่า หลังการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักศึกษามีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า ข้อ 2 (ดังตาราง 5)
3. เมื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาก่อนเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม พบว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและไม่เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีความฉลาดทางอารมณ์ไม่แตกต่างกัน (ดังตาราง 3)

4. เมื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม พบว่า ก่อนการทดลองมีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาได้ เพราะ หากนักศึกษาได้รับประสบการณ์ตรงจากการวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ และเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีทักษะในการปฏิบัติจริงด้วยตนเอง นอกจากนี้การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิดเห็นระหว่างสมาชิกในกลุ่มมีผลต่อนักศึกษาสามารถเข้าใจในตนเอง เข้าใจความรู้สึกของตนเองและของผู้อื่น สามารถบริหารอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งเข้าใจตนเองและสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ด้วย ทั้งนักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองยังเป็นผู้ที่อยู่ในวัยรุ่น (อายุ 19-21 ปี) เป็นวัยที่ต้องการได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ดังที่ คอเรีย (Corey . 1985 . p9) สรุปไว้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเหมาะสมกับบุคคลวัยนี้เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นการจัดสถานการณ์ให้บุคคลพูดถึง แสดงออกและระบายความรู้สึกสับสน ช่วยให้ตนเองเกิดการสำรวจถึงความต้องการของตนเอง ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจและการเรียนรู้ว่า เขาสามารถจะเปิดเผยสิ่งที่คับข้องใจให้สมาชิกในกลุ่มอย่างอิสระ จะช่วยให้สมาชิกได้พัฒนาทักษะในการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ในขณะที่เดียวกันสมาชิกของกลุ่มก็สามารถรับฟัง ตลอดจนเข้าใจถึงปัญหาสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ เซอร์ทเซอร์ (Shertzer. 1976. p193) ที่สรุปว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเหมาะสมกับวัยรุ่นเพราะเป็นช่วงวัยเจริญเติบโต เขามีความต้องการแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ และมีความสนใจเรื่องต่างๆ มากมาย การเข้าร่วมกลุ่มทำให้วัยรุ่นพัฒนาความสามารถในการมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล วัยรุ่นต้องการรู้แนวทางและให้ความสำคัญต่อการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น เขาต้องการได้รับการยอมรับ ความพอใจและความมั่นใจจากกลุ่ม

นอกจากนี้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มยังสามารถพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ สอดคล้องกับ ทศพร ประเสริฐสุข (2543. หน้า 115-117) ที่กล่าวถึงแนวทางในการพัฒนาพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ได้หลายวิธี ทั้งการฝึกการตระหนักรู้ เทคนิคการเข้าใจตนเอง ฝึกการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ฝึกเทคนิคการสื่อสาร ฝึกการควบคุมอารมณ์ ฝึกการหยั่งรู้อารมณ์ผู้อื่น ฝึกทักษะมนุษยสัมพันธ์และการให้คำปรึกษา เพราะกิจกรรมและกลวิธีการต่างๆ จะสนับสนุนให้นักศึกษาได้ศึกษาตนเอง เข้าใจอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น สามารถที่จะบริหารอารมณ์ จูงใจในตนเองและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี นำปรับตัวอยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ดังนั้นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทำให้นักศึกษาที่เข้าร่วมได้มีความคิดเห็นร่วมกัน อภิปรายและรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น ได้แสดงออกทางอารมณ์อย่างเสรี เรียนรู้อารมณ์ทั้งของตนเองผู้อื่น รู้จักบริหารอารมณ์ของตนเองได้ นำแนวคิดของผู้อื่นนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ไข ปัญหาในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เข้าร่วมกลุ่มมีความสุขสนุกสนาน เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม กล้าแสดงออกและมีความคิดริเริ่ม ตลอดจนมองโลกในแง่บวกและอยู่อย่างมีความหวัง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครู อาจารย์ หรือนักแนะแนว สามารถนำการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้จัดอบรมตามโปรแกรมการฝึกหรือนำไปสอดแทรกในกิจกรรมการเรียนแบบฝังรู้และกิจกรรมอื่นๆ เพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ได้

2. การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ควรกระทำอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่องเพื่อให้นักศึกษามีความฉลาดทางอารมณ์ โดยปรับเปลี่ยนรูปแบบและวิธีการให้เหมาะสมกับวัยของนักศึกษา

3. กองกิจการนักศึกษาและฝ่ายกิจการของคณะต่างๆ ควรให้การสนับสนุนให้ความรู้เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อนำไปพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์มีเทคนิคและกระบวนการหลายวิธี เช่น กิจกรรมกลุ่ม การฝึกอบรม การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล การแนะแนวกลุ่ม อาจใช้กระบวนการเหล่านี้มาพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ได้

2. การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ มีทั้งหมด 3 ด้าน คือ ด้านเก่ง ด้านดี และด้านสุข ควรมีการสำรวจถึงคุณลักษณะที่ควรพัฒนาเพียงด้านใดด้านหนึ่ง เพื่อพัฒนาในเชิงลึก